

Motion till riksdagen

1989/90:K228

av Oskar Lindkvist och Stig Gustafsson (båda s)

Ramlagstiftning

I stället för att ge normgivningen ett fullständigt konkret innehåll överlåter riksdagen numera ofta i form av s.k. ramlagar – generalklausuler etc. – åt regeringen och myndigheterna att bestämma det sakliga innehållet i en lag genom utfyllande föreskrifter eller åt de rättstillämpande organen att genom sin praxis ge lagen innehåll.

En orsak till att man använder sig av ramlagar kan vara att det finns ett behov av att kunna anpassa reglerna till en allt snabbare utveckling i det moderna samhället. Detta anses kunna ske smidigare genom att ämbetsverk med specialiserad personal meddelar normerna. Det ligger mycket i att praktiska skäl talar för att man på t.ex. teknik- och miljöområdet använder sig av ramlagstiftning. Å andra sidan kan det leda till inte önskvärda och ofta inte heller avsedda konsekvenser. Vi riskerar att få en svåröverskådlig mängd myndighetsnormer som i detalj reglerar olika specialområden och lämnar mycket litet utrymme åt rimlighetsbedömningar dvs. sunt förnuft i enskilda fall.

Inom regeringskansliet pågår ett omfattande regelförenklingsarbete som bl.a. innefattar en översyn av myndigheternas föreskrifter. Arbetet syftar till att ta bort överflödiga regler och ge de regler som behålls en så ändamålsenlig utformning som möjligt. Som ett led i strävan att rensa bland myndighetsföreskrifterna borde också ramlagstiftningsteknikens effekter ses över. I stället för ramlagstiftning som bygger på utfyllande normgivning på lägre nivå borde statsmakterna mer kunna använda sig av en lagstiftningsteknik, som inte kräver ytterligare normgivning men som ändå ger utrymme för den som skall tillämpa lagen att i det enskilda fallet göra bedömningar som är rimliga och står i överensstämmelse med sunt förnuft. Avvägningar måste då självfallet göras så att beslut som bör vara förbehållet politiska organ inte förs över till de rättstillämpande organen.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om ramlagstiftning.

Stockholm den 24 januari 1990

Mot. 1989/90

K228

Oskar Lindkvist (s)

Stig Gustafsson (s)

